

Ζακχαΐε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι.

Όσο ο άνθρωπος μένει μακριά από τον Χριστό τόσο θα είναι ανικανοποίητος και πάμπλουτος να είναι. Τίποτε δεν φέρνει ικανοποίηση και ηρεμία σαν τον Χριστό. Η σημερινή ευαγγελική περικοπή αγαπητοί μου αδελφοί, μας προσφέρει ένα σπουδαίο μάθημα μετάνοιας, ταπείνωσης και αγάπης του Θεού.

Πρόκειται σήμερα για τον Ζακχαίο, έναν αρχιτελώνη πλούσιο αλλά ανικανοποίητο, ο οποίος έμαθε για τον Χριστό που θα περνούσε στην περιοχή του και αποφάσισε να τον δει ποιος τέλος πάντων είναι ο ξακουστός Διδάσκαλος. Ωστόσο, από τη μια το πλήθος που είχε μαζευτεί στο δρόμο και από την άλλη το ιδιαίτερα μικρό ύψος του, τον εμπόδιζαν να εκπληρώσει την επιθυμία του.

Ο πόθος του έμενε ανεκπλήρωτος. Ανήσυχος προσπάθησε να βρει άλλη λύση, ανέβηκε τότε επάνω σε μια συκομωρέα, για να δει τον Διδάσκαλο που θα περνούσε από εκεί.

Η ψυχή που ειλικρινά ποθεί τον Χριστό δεν μπορεί ποτέ να παραμένει στη μοναξιά και πάντα ο Χριστός έρχεται στην ανταπόκριση της επιθυμίας. Αυτό συμβαίνει και με τον Ζακχαίο. Όταν ο Ιησούς Χριστός έφτασε στο σημείο εκείνο, ανασήκωσε το βλέμμα Του προς τον Ζακχαίο και του είπε: «Ζακχαΐε, κατέβα γρήγορα, γιατί σήμερα θα μείνω στο σπίτι σου».

Δεν άργησε οι αντιδράσεις από τον κόσμο που σκανδαλίστηκε, έβρισκε ακατανόητο, απαράδεκτο γεγονός, και εξωφρενικό έλεγα μα τι είναι αυτό; «Παρά άμαρτωλῶ άνδρί είσῆλθε καταλῦσαι»! Σε αυτόν βρήκε για φιλοξενία; Αυτός είναι Αρχιτελώνης, ζει με αδικίες και με εκβιασμούς. Εδώ φαίνεται η κρίση του ανθρώπινου μυαλού και η κρίση του Θεού.

Δυστυχώς, εμείς που θέλουμε να θεωρούμε τους εαυτούς μας καλούς χριστιανούς, συχνά κρίνουμε και κατακρίνουμε τους συνανθρώπους μας...ποίοι είμαστε εμείς να θέτουμε φραγμούς και όρια, να βλέπουμε πάντα με περιφρόνηση και πολλές φορές με απαξίωση τους λεγόμενους αμαρτωλούς αδελφούς μας;

Ξεχνιόμαστε αγαπητοί μου αδελφοί ότι και μόνο με αυτή τη συμπεριφορά μας πέφτουμε στην μεγαλύτερη αμαρτία, αυτή της υπερηφάνειας. Ας αφήσουμε λοιπόν να κρίνουμε και να κατακρίνουμε τους αδελφούς μας. Η δική μας στάση δεν μπορεί παρά να εναρμονίζεται με τη στάση του Χριστού, δεν μπορεί παρά να κινείται προς την κατεύθυνση της αγάπης, της αποδοχής, της συγγνώμης.

Το γεγονός του Ζακχαίου σήμερα αγαπητοί μου αδελφοί, μας αναδεικνύει δύο βασικά μηνύματα για τη ζωή μας.

Πρώτον, ότι η αγάπη του Θεού δεν κάνει διακρίσεις και καλεί όλους στη σωτηρία. Ο Χριστός δεν απορρίπτει κανέναν, ακόμα κι αν ο κόσμος τον έχει καταδικάσει και εγκαταλείψει. Ο Ζακχαίος ήταν ένας άνθρωπος αποδιωγμένος από την κοινωνία, αλλά ο Ιησούς τον είδε με βλέμμα αγάπης και τον κάλεσε να γίνει δικός Του.

Δεύτερον, ότι η αληθινή μετάνοια απαιτεί πράξεις. Ο Ζακχαίος δεν αρκέστηκε μόνο σε λόγια μεταμέλειας, αλλά πήρε αποφάσεις που άλλαξαν ριζικά τη ζωή του. Δίδαξε σε όλους μας ότι

η συνάντηση με τον Χριστό δεν μπορεί να μας αφήσει αμετάβλητους. Όποιος πραγματικά γνωρίζει τον Κύριο, μεταμορφώνεται και εκδηλώνει την αγάπη του με έργα δικαιοσύνης.

Για αυτό ο ίδιος ο Ζακχαΐος είπε στον Χριστό: «Τά ήμισυ τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς»! Προσφέρω δηλαδή τη μισή μου περιουσία ελεημοσύνη στους φτωχούς. «Καί εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν»! Και σε όποιους τυχόν με ψεύτικες αναφορές και απειλές χρέωσα περισσότερο φόρο, τώρα θα το επιστρέψω τετραπλάσιο.

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Ο Χριστός δεν βλέπει το εξωτερικό του ανθρώπου, δεν εστιάζει στην αμαρτία, δεν κατακρίνει κανένα, δεν απορρίπτει κανένα, αλλά εστιάζει στο εσωτερικό μέρος δηλαδή στην καρδιά του ανθρώπου, στην δυνατότητα της μετάνοιας και στην προοπτική της σωτηρίας του.

Και για τον λόγο αυτό μας αγκαλιάζει όλους, μας δέχεται κοντά Του, μας παρέχει την συγγνώμη και μας αλλάζει από μέσα προς τα έξω, με έναν τρόπο που συχνά δεν είναι άμεσα ορατός από τους άλλους γύρω μας, αλλά θέλει χρόνο αρκετό για να φανεί, για να διαλύσει τόσο τη δυσπιστία των ανθρώπων, όσο και την κατάκριση εναντίον μας. Ο ίδιος είπε: « Δεν ήλθα να κρίνω τον κόσμο, αλλά για να σώσω τον κόσμο».

Ο Ζακχαΐος γίνεται κοινωνός του Χριστού, μέλος της Εκκλησίας και πολίτης της Βασιλείας του Θεού. Την ισχυρή αυτοπεποίθηση του πλούτου αντικαθιστά η ταπείνωση, η απλότητα και η επιθυμία του να δει τον Χριστό.

Να μην ντρεπόμαστε και εμείς σήμερα. Να αναζητήσουμε τον Χριστό με ειλικρίνεια και να τον ανακηρύξουμε σε όλα τα έθνη όπως το έκανε ο πατήρ Κοσμάς Γρηγοριάτης ο οποίος θέλοντας να υπακούσει στην ρητή εντολή του Κυρίου μας «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη» άφησε με τραγικό τρόπο τη ζωή του για τον Χριστό στο πεδίο μάχης της Ιεραποστολής στην αφρικανική ήπειρο, ήπειρος της φτώχειας όπου ζούσε σε άθλιες συνθήκες για τον Χριστό.

Αυτή ήταν η συκομμουριά που ανέβηκε ο πατήρ Κόσμας για να δείξει σε όλους τον δρόμο της ιεραποστολής. Για αυτό η αδιαφορία της ιεραποστολής είναι άρνηση των αγώνων του πατρός Κόσμα, είναι ανυπακοή στον Χριστό, είναι άρνηση της Ορθοδοξίας. Η αδιαφορία για την ορθόδοξη ιεραποστολή είναι άρνηση του ελληνικού πολιτισμού.

Ας μιμηθούμε σήμερα το παράδειγμα του Ζακχαΐου που αναζήτησε τον Χριστό αλλά και του πατρός Κόσμα που ανακήρυξε τον Χριστό μέχρι στη θυσία της ζωής του, διότι τότε και μόνο θα ακούσουμε κι εμείς τα λυτρωτικά λόγια Του Χριστού «Σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων, Αμήν».